

του τραγουδιὰ καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ τὰ δημοσιεύσῃ ὅταν θὰ ἀπέθνησκεν. "Οἱ ἐγνώριζον, ὥς καὶ αὐτός, τὴν νόσον του, καὶ ὅλους τοὺς κατεῖχον πένθημα πρό- αισθήματα. Κατήλθεν εἰς τὴν Νεάπολιν, εἰς εὐχραέ- στερον κλίμα. Ἐκεῖ ἔγραψε ἓν ποίημα τοῦ ὁποίου ἐνθυμοῦμαι τὸ πρῶτον τετράστιχον

Mi si spezza la testa, io son' malato
E la febbre mi brucia entro le vene
Sono debole, giallo, dimagrato,
Ma quanto penso a te mi seno bene.

Ἀλλὰ πᾶσα ἐλπίς εἶχεν ἀπολεσθῇ καὶ ὁ Γουερρί- νης ἔλαβεν ἡμέραν τινα ἐν τηλεγράφημα τὸ ὅποτον τοῦ ἔλεγε.—"Ἐλα νὰ μὲ ἰδῇς, ἀποθνήσκω. Ρέντζος. "Ὅταν εἰσῆλθε δὲν τοῦ εἶπε παρὰ μόνον τὴν λέξιν— εὐχαριστῶ.—Τὸν ἐπεριμένε καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα παγωμένην. Τὸν ἐξενύκτισε. Τὴν πρωτὴν ὁ θάνατος ἤλθε γοργός. Τὸν ἔθαψαν καὶ ἐκ τῆς ζωῆς του δὲν ἀπέμειναν ἢ οἱ ὀλίγοι στίχοι τοὺς ὁποίους ἐδημοσίευσε.

Ἡ σαρακτικὴ αὕτη ἱστορία ἢ προταχθεῖσα εἰς τὸν τόμον τῶν ποιημάτων ἐπροξένησε ἀπερίγραπτον συγκίνησιν καθ' ὅλην τὴν Ἱταλίαν. Αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ἐλεηλάτησαν τοὺς στίχους του, οἱ δὲ ἐπιφανέστεροι κριτικοὶ τῆς Ἱταλίας ἀνέλυον τὸ ἔργον τοῦ ἀτυχοῦς ποιητοῦ, εἰς τὸ ὅποιον εὗρισκον θαυμασίαν εὐροϊαν στιχουργίας καὶ ἀφελεστάτην παράστασιν ἄλλοτε μὲν ἀβροτάτων καὶ φρυσικωτάτων αἰσθημάτων, ἄλλοτε δὲ βιαίων ἐνστίκτων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν μίαν καὶ ὑπὸ τὴν ἄλλην μορφήν διέρρηε μία ἰσχυρὰ ἀληθὺς ποίησις, ὁμοία τῆς ὁποίας πρὸ πολ- λοῦ δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ ἡ Ἱταλία. "Οἱ ἐθρήνουν τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ ποιητοῦ καὶ τὴν στέρησιν τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἡ ἱταλικὴ λογοτεχνία ἐκ τούτου.

Πράγματι, μετὰ τὸν Καρδούτσι οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν συγχρόνων ποιητῶν ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ πρὸς

αὐτόν, καίτοι ὁ Καρδούτσι ὑπῆρξεν ποιητὴς κλασι- κῆς μορφῆς καὶ χάριτος. Ἐχαρακτηρίσθη ἀμέσως ὡς ἡγέτης τῆς Πρακτικῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία ἀνεγνώ- ριζεν ὡς ἰδρυτὴν καὶ ἱερογάντην τῆς τὸν Ἑρρί- κον Ἀῖνε.

"Ὅταν πλέον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἱταλικοῦ δημο- σίου ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὁ Γουερρίνης ἐνε- φανίσθη καὶ κατέστησε γνωστὸν τὸν μῦθον τοῦ Λαυ- ρεντίου Στεκκέτη. Τότε ἐγενήθη μία βιαία ἀντίδρα- σις ἐκ τῆς ἀντιθέτου Σχολῆς, τῆς Ἰδανικῆς. Διεξή- χθη δὲ μία πάλη, καθ' ἣν ὁ Στεκκέτη ἐφάνη τόσον πικρόχολος καὶ τόσον βίαιος, ὥστε ἀπεδόθη εἰς αὐ- τὸν ἡ ἔλλειψις παντὸς σεβασμοῦ καὶ πάσης εὐπρε- πείας πρὸς Σχολὴν ἀσδείξασαν μεγάλους ποιητάς, οἱ ὁποῖοι διέθρεψαν γενεάς ὁλοκλήρους καὶ παρσεκνεύ- σαν τὸ ἔδαφος τῆς νέας φιλολογικῆς ζωῆς ἐν Ἱτα- λίᾳ. Ἀλλ' ὁ Γουερρίνης εἶχε τὰς ἰδέας του καὶ τὰς φιλολογικάς του πεποιθήσεις, τὰς ὁποίας ὑπεστήριξε δι' ὅλων τοῦ τῶν δυνάμεων καὶ δι' ὅλων τῶν μέσων.

Τὰ νεώτερα ποιετικά ἔργα τοῦ Στεκκέτη ἢ «Νέα Πολεμικὴ» δὲν ὑπερέβησαν κατὰ τὴν δύναμιν τὰ «Μετὰ θάνατον», ὥστε τὸ μέτρον τῆς ποιητικῆς του ἀξίας εὐρίσκεται εἰς τὸ πρῶτον μικρὸν τομίδιον. Ἀπὸ τινων ἐτῶν ὁ Στεκκέτη δὴν ἠκούετο πλέον. Νέοι ποιηταὶ καὶ νέα ἰδανικὰ ἀπασχολοῦν τὸν πνευ- ματικὸν κόσμον τῆς Ἱταλίας. Ὁ Στεκκέτη εἶχε γηρά- σει πλέον. Μάλιστα ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν θρησκείαν τοῦ Βάκχου τὸν εἶχε καταστήσει ἀλκοολικόν. Ἀπέθανε χωρὶς ὁ θάνατός του νὰ προξενήσῃ οὐδὲ τὸ πολλο- στημόριον τῆς συγκινήσεως, ἣν εἶχε προξενήσει ὁ ἀναγ- γελθεὶς παρ' αὐτοῦ θάνατός του. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην καταδεικνύεται ἡ ἀλήθεια τοῦ ἀρχαίου ρητοῦ :

«Ὦν οἱ Θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος».

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

Ἡ Γέφυρα τῆς Δοβρουτσᾶς ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως (μία τῶν μεγαλειτέρων τῆς Εὐρώπης), ἥτις ἐσχάτως ἀνενιάχθη κατὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ Ρουμανικοῦ στρατοῦ.